

AV Hollandia *krijtstrepen in rood en wit*

Don Quichot in het Andesgebergte

In het land op de evenaar heb ik ook nog aan sport gedaan, aan paardrijden en mountainbiken om precies te zijn. - Het is toch boven elke twijfel verheven dat overdrijving een kwalijk trekje van de mens is. Om te ontkomen aan een anderhalf uur durende klimpartij stapte ik bij een met brak water gevulde vulkaankrater op een uitgeblust muilnier en tijdens een ritje op een terreinfiets ging ik door gebrek aan technische vaardigheid pijnlijk op m'n snufferd. - De edele viervoeter waarop ik reed luisterde niet naar de naam Rossinant en het indiaantje dat me begeleidde - zonder hem zou de beklimming op een fiasco zijn uitgelopen - was zelfs in de verste verte geen familie van Sancho Panza, maar dat ik bij het zien van het bijgevoegde fotootje aan Don Quichot moest denken wil ik wel bekennen. Dat tweetal daar in dat bergland, dat is toch de ridder van de droevige figuur met zijn trouwe metgezel? Denk nu niet dat ik gezeten op dat paardje aan het verrichten van heldendaden dacht. 't Was mijn vrees voor ademnood om voor het bedwingen van het bergopwaartse pad een ondermaatse knol te nemen. || Na een bezoek aan een indiaanse paardenmarkt - in vergelijking met de scharminkels die daar stonden was *mijn* muilnier ronduit vet - fietste ik op een mountainbike een stukje door de Andes. Terwijl de weg waarop ik reed omhoog leidde naar een bergpas werd ik plotseling verrast door de donder en de bliksem. De spanning in de elektriciteitsdraden langs het parkoers werd er hoorbaar door opgevoerd. Ik maakte van de gelegenheid gebruik door in de volgauto te stappen. Na het onweer en voorbij de col sprong ik weer op de mountainbike. Bij het dorpje Pompeya - er zijn in Ecuador veel plaatsen die zo heten en meestal gaat het daarbij om godverlaten tochtgaten - ging het mis. De meer dan geregistreerde partner van mijn oudste dochter had gedemonstreerd hoe goed hij het mountainbiken beheerst en in een bui van onbezonnen overmoed wilde ik hem laten zien dat het bultje waar hij overheen was gewipt ook mij geen probleem zou bezorgen. Had ik het maar niet gewild. Op het laatste moment durfde ik niet wat hij zonder moeite had gedaan en in een halfbakken reflex kneep ik in de linkerhandrem van mijn mountainbike. Hoe beroerd kan een mens over de kop slaan? Ongehelmd hadden ze me met een fractuur in m'n schedebasis weg kunnen dragen, met helm kwam ik er van af met een bloederige neus. - Na de buiteling en het oplappen van m'n reukorgaan stapte ik weer op de fiets, dat wel. || Zonder kleerscheuren heb ik in het land waar de boeren met behulp van ossen hun akkers ploegen ook nog veel gewandeld.

Mt.
